

Գրիգոր Զոհրապ

Հարցում

Խոստովանե՛, Տիկին, հիմա որ անցան
Մեր մրրկոտ սիրուն վրդով օրերը,
Հիմա որ ա՛լ անոնց հուշքը ցիրուցան
Անհետացան տարիներու խորերը:

Հիմա որ քեզ փոխանակ «կյա՛նքս» ըսելու,
«Տիկի՛ն», կըսեմ, որ կը խոսիմ հետդ ու առանց
Դողի կարող եմ ձայնդ անուշ լրսելու,
Հիմա որ վրադ ո՛չ կիրք կզգամ, ո՛չ նախանձ:

Հիմա որ ճիշտ երեսունդ անցուկ՝ կը կենաս,
Շըքեղ արձա՛ն, միշտ ըզմայլիչ գիծերով,
Պաշտողներու խումբ մը շուրջդ կունենաս,
Ամբարտավան կո՛տք, մարմարե ծիծերով:

Ըսե՛ ինձի, կարոտը հին սերերնուս
Կանցնի՞ր երբեմն ներսեդ, արագ ու թեթև,
Գինովցրնող պաշտումներեդ կը զարթն՞ուս
Անցյալին մեջ զարթումով մը կարճատև:

Անցյալն անոնք են որ մենե կը փախչին,
Էջեր գրքին որ ինքնիրեն կը գոցվին,
Էջեր միշտ գողտըր, բաներ անուշ ու չնչին,

Ուրկե սիրտն ալ շարյունիր, քայց... կը խոցվի:

1901